

σωσιν οί κρουνοί τῆς Καλλιφόρας, ὅπου πολλάκις εἶδον τὰς παροίκους πλυντρίδας νὰ ξέωσι τὴν γῆν διὰ τῶν ὀνύχων καὶ νὰ εὐρίσκωσιν ὕδωρ.

Ἄλλ' ἰδοὺ ἐγὼ ἐμακρύνθητι τοῦ Βερολίνου. Ἄς τὸ ἀφήσωμεν σήμερον, καὶ πάλιν βλέπομεν.

Ἐν Βερολίῳ, τῆ 25 Μαΐου 1879. Ε.

Ἱστορία τῆς σημαίας τοῦ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΥΡΟΒΟΛΙΚΟΥ

Ὁ Ὑψηλάντης πρῶτος εἶδωκε τὴν ἰδέαν ἐν Ἑλλάδι, περὶ σχηματισμοῦ τακτικοῦ στρατοῦ, οἱ δὲ μετ' αὐτοῦ ἱερολογίται καὶ ἄλλοι νέοι ἐλθόντες ἐσχμάτισαν τὴν πρώτην βάσιν αὐτοῦ.

Ὁ τακτικὸς στρατὸς, συνιστάμενος κατ' ἀρχὰς ἐκ πεζῶν, ἠυζήθη διὰ τοῦ σχηματισμοῦ ἐνὸς λόχου τοῦ πυροβολικοῦ κατὰ τὸ 1823.

Ὁ λόχος οὗτος ὠργανώθη εἰς Ναύπλιον, ὠπλίστη δὲ μὲ μόνον ξίφη (ὡς τοῦτο ὑπάρχει καὶ εἰς ἄλλα εὐρωπαϊκὰ σώματα) ἔλαβε δὲ διὰ παρατάξεως καὶ ὑπὸ ἐπιτροπῆς διωρισμένης ὑπὸ τῆς τότε Κυβερνήσεως τὴν σημαίαν αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ κανονστασίου τῆς ξηρᾶς τοῦ φρουρίου τοῦ Ναυπλίου. Ἀπειρον πλῆθος λαοῦ ἐχαιρέτισε τὴν σημαίαν ταύτην, ὃ δὲ ἀρτίσυστατος λόχος τοῦ πυροβολικοῦ, συγκείμενος ἐκ νέων Ἑλλήνων καὶ ἔχων ἀρχηγὸν τὸν Ἐμμανουὴλ Καλλέργην, ἐξεστράτευσεν ἀμέσως εἰς Καλάμας.

Ὁ νέος τρόπος τοῦ ὀπλιζέσθαι μόνον μὲ ξίφη ἐφάνη ὅλως παράδοξος, οὐδὲ ἐνέπνεε τὴν ἀπαιτουμένην εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐμπιστοσύνην· διό, καίτοι παρὰ τὰς διατάξεις, ἐπιτυχόντες εἰς τι μέρος διαλελυμένον καὶ ἐσκορπισμένον αἰγυπτιακὸν τακτικὸν σῶμα, ἐπαρουσιάσθησαν οἱ πάντες τὴν ἐπαύριον ἐνοπλοὶ φέροντες αἰγυπτιακὰ γαλικά τουφέκια μὲ λόγχας.

Μετὰ ταῦτα ὁ λόχος τοῦ πυροβολικοῦ, φέρον τὴν σημαίαν αὐτοῦ, εἰσῆλθεν εἰς Καλάμας, ὅπου τὰ μέγιστα συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐπέκτασιν τῆς πολιτορίας. Βίτα παραδοθέντος τοῦ φρουρίου καὶ μὴ ἔχοντων τῶν πυροβολιστῶν τὸ δικαίωμα νὰ ἐξέλθωσι μὲ σημαίαν ἀναπεπταμένην, οἱ μὲν λοιποὶ τῶν ἀνδρῶν ἐξῆλθον ἕκαστος ὅπως ἐβούλετο, ὃ δὲ διοικητὴς τοῦ λόχου Ἐμμ. Καλλέργης, περὶ πολλοῦ ποιούμενος τὴν διατήρησιν τῆς ἱεράς παρακαταθήκης, ἦν ἡ Πατρις ἐνεπιστεύθη αὐτῷ, ἀφῆρσε τὸ δόρυ, καὶ λαθῶν μεθ' αὐτοῦ τὸν σταυρὸν καὶ τὸ ὄφρασμα τῆς σημαίας τοῦ λόχου του, περιεζώσθη αὐτὰ ἐσωθεν τῶν ἐνδυμάτων αὐτοῦ, καὶ οὕτως ἡ σημαία σωθεῖσα δὲν ἔπεσεν εἰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν. Μετ' ὀλίγον ὁ μὲν διοικητὴς Ἐμμ. Καλλέργης ἀπεβίωσε, τὸ πυροβολικὸν δ' ἔκτοτε στερεῖται παραδόξως τῆς σημαίας αὐτοῦ.

Τὸ ἐλληνικὸν πυροβολικὸν ἐκυρίευσεν τέσσαρας ἐχθρικὰς σημαίας εἰς Χίον ὑπὸ τὸν ἀείμνηστον Φαβίερον. Ὁ στρατηγὸς οὗτος κατὰ τὴν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπάνοδόν του ἠθέλησεν αὐτὸ τοῦτο τὸ

πυροβολικὸν νὰ παρουσιάσῃ εἰς τὴν κυβέρνησιν τὸς ἐχθρικὰς σημαίας, ἀς ἐκυρίευσεν καὶ αἵτινες ὑπάρχουσιν εἰσέτι εἰς τὴν Ἀκροναυπλίαν.

Ἐπάρχει διατάξεις * * * παρὰ τοῖς στρατοῖς ὄλων τῶν πεπολιτισμένων ἐθνῶν, καθ' ἣν πᾶν σῶμα ὅπερ ἐκοίθη ἀπαξ ἄξιον νὰ φέρῃ σημαίαν, ὡς ἱερὸν παλλάδιον ἐν ὥρᾳ μάχης διατηρεῖ αὐτὴν αείποτε, οὐδέποτε στερούμενον αὐτῆς, ἢ ἐὰν ἀτυχῶς περιπέσῃ αὐτὴ εἰς χεῖρας τοῦ ἐχθροῦ. Δι' αὐτὸ τοῦτο βλέπομεν ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἄπειρα θύματα πεσόντα περὶ τὴν σημαίαν πρὶν ἢ αὐτὴ περιπέσῃ εἰς χεῖρας ἐχθρικὰς· δι' αὐτὸ τοῦτο ἡ σημαία δὲν κινδυνεύει μὲν πάντοτε ἐκτεθειμένη ἀσκόπως, ὁσάκις δὲ ἀνάγκη μεΐζονος ἐνθαρρύνσεως ὑπάρχει, βλέπομεν τὸν ἀρχηγὸν διατάττοντα τὸν σημαιοφόρον νὰ προχωρήσῃ. Ὁ φόβος μὴ τὸ ἐν λόγῳ σῶμα ἐπανεέλθῃ τῆς μάχης ἀνευ σημαίας, ἢ ἰδέα ὅτι θέλει στερεῖσθαι τῆς σημαίας αὐτοῦ ἄχρις οὗ ἄλλην ἐχθρικήν κυριεύσῃ, διεγείρει τὴν φιλοτιμίαν τῶν στρατιωτῶν, καὶ οὕτως ὡς ἄλλοι λέοντες πρὸς τοὺς ἐχθροὺς φέρονται· δι' αὐτὸ τοῦτο βλέπομεν εἰς τὴν ἱστορίαν ὅτι στρατοὶ νικηταὶ ὄντες ὑπ' ὅλας τὰς ἐπόψεις, δὲν ἐπέμειναν ν' ἀφαρπάσωσι τοῖς ἡττημένοις τὴν σημαίαν.

B. B.

Ο ΚΙΝΕΖΟΣ ΕΙΣ ΤΑ ΠΑΡΙΣΙΑ

[Μετάφρασις Ἰωάννου Καρασούτσα.]

Ἐγὼ Ἰ-σιάν-σιγγ (*Ι-δόκτωρ) πρὸς σὲ τὸν Τσίγκ-βίτ-Ἐκὶν γράφω.

Ἄμα λάβῃς τὸ παρόν μου, πορεύθητι εἰς Οὐάγγτσου, τὸν κίτρινον γὰρ τοῦ Φῶ, καὶ καῦσον μίαν ῥάβδον κάμφορας ὑπὲρ ἐμοῦ, ὅτι ἐφθασα εἰς Παρίσιον ζῶν. Διήνυσα ἀπὸ τὸ στόμιον τοῦ Οὐσίγγ-Χὸ πεντακισχίλια καὶ τριακόσια καὶ εἰκοσι Ἀι, καὶ εἰς κίνδυνος θανάτου ὑπὸ τοὺς πόδας μου καθ' ἕκαστον Ἀι, καὶ ἐσώθην χάρις τῷ μεγάλῳ Τίεν.

Οἱ πρόγονοί μου εἶψάν μοι ἴλεσι καὶ εὐμενεῖς νῦν μάλιστα ὑπὲρ ἄλλοτε ποτε. Τὸ Παρίσιον εἶναι πεδὶον μάχης· ἀντὶ σφαιρῶν ὑπάρχουσι τροχοὶ καὶ ἵπποι. Ὅσοι δὲν ἔχουν τροχοὺς καὶ ἵππους, ἀπόλλυνται κακῶς εἰς τὸ ἄνθος τῆς ζωῆς. Δεκαεπτὰ νοσοκομεῖα ὑπάρχουν διὰ τοὺς τραυματίας. Ἐν τούτων φέρεται ἐπιγραφὴν Νοσοκομεῖον τῶν Ἀνιάτων. Οἱ εἰσερχόμενοι εἰς αὐτὸ προειδοποιούνται οὕτω ὅτι μόνον νεκροὶ θέλουν πάλιν ἐξέλθαι· ὠραία φιλανθρωπία τῶν Παρισινῶν δοκτόρων! Ἰδοὺ πῶς οἱ βάρβαροι οὗτοι ἐνοουῖσι τὸν πολιτισμὸν!

Ἄλλοίμονον! παρὰ τὸ σοφὸν ἀπόφθεγμα τοῦ Ἀι Κι, καὶ παρὰ τὸν νόμον τοῦ Μενού, ἐμίσθωσα ὄχημα μὲ τέσσαρας τροχοὺς, κλαίω ἀπὸ τοῦδε τὴν μοῖραν τῶν δυστυχῶν ὄσους ἔμελλα νὰ στείλω εἰς τὸ Νοσοκομεῖον τῶν Ἀνιάτων. Ἄλλ' εἰς τὸ Παρίσιον δὲν γίνεται διαφοροτικὰ ἢ πρέπει

νά συντριψῆς τοὺς ἄλλους, ἢ νὰ συντριβῆς. Προειλόμην τὸ φρονιμώτερον.

Καθὸ μέλος τοῦ Μιγγ-Τάγγ, τῆς πρώτης τῶν σοφῶν τοῦ κόσμου ἑταιριῶν ἔσπευσα νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν βιβλιοθήκην, ἣτις καλεῖται ἐδῶ *Μέγα ταμιευτήριο πασῶν τῶν ἀνθρωπίνων γνώσεων*. Τὸ ἄσυλον τοῦτο τῆς μελέτης καὶ νοερᾶς ἐνασχολήσεως κεῖται κατὰ τὴν θορυβωδεστάτην ὁδὸν τῶν Παρισίων· ὡς λόγου χάριν, νὰ ἐκλέγαμεν ἡμεῖς τόπον διὰ τὰς μελέτας τὸ μεταξὺ τῆς γειφύρας Τογγ-γιού-χὸ, ἐνθα πιπράσκονται ὅλοι οἱ γάτοι τοῦ Πεκίνου, καὶ τῆς ὁδοῦ Τογγ-Κιὰγγ κι-Κιὰγγ, ὅπου νυχθημερὸν ἐκपुरοσκοροῦνται πυροτεχνήματα.

Εἰς τῶν σοφῶν τοῦ καταστήματος μ' ὑπέδεχθη μὲ μεγάλην εὐγένειαν καὶ μοι ἐπρόσφερε κάθισμα. Κύριέ μου, τῷ εἶπον, εἰς φράσιν γαλλικὴν *ικανῶς εὐληπτοῦ*, μεγάλως θέλετε μ' ὑποχρεῶσαι νὰ μὲ δώσητε πρὸς ὀλίγον τὴν ἱστορίαν τῶν δυναστειῶν τῶν πέντε ἀδελφῶν Λούγγ καὶ τῶν ἐξηκονταεσσάρων Χε-τού. Αἱ βασιλεῖαι αὐται, ὡς σὰς εἶναι γνωστόν, ἀρχονται ἀμέσως μετὰ τὴν τρίτην γενεάν τῶν πρώτων αυτοκρατόρων, τὴν τῶν Γιν-Χοάγγ, ἧτοι βασιλέων τῶν Ἀνθρώπων, πρὸς διάκρισιν τῆς τῶν Τὺ-Χοάγγ, ἧτοι βασιλέων τῆς Γῆς.

Ὁ σοφὸς μ' ἤκουσε προσεκτικῶς· ἔβαλεν ἐντὸς τῆς ῥινόσ κόκκους μαύρου ὀπίου, καὶ σκεφθεὶς μικρόν, Λαὸ-γέ, μ' εἶπε, δὲν μᾶς εὐρίσκονται τὰ βιβλία ταῦτα.

Ἐφαίνεται δὲ πολλὰ εὐχαριστημένος καθ' ἑαυτὸν ὅτι ἐγνώριζε τὴν λέξιν Λαὸ-γέ, τὴν σημαίνουσαν κύριε, διὸ καὶ μὲ τὴν ἐπανελάβε χιλιάκις ἐν μέσῳ τῆς ὁμιλίας.

Δὲν ἀγνοεῖτε, κύριε, τῷ εἶπον μετὰ ταῦτα, ὅτι μετὰ τὰς ἐνδόξους βασιλείας, τῶν Κογγ-σάν-χέ, Τσέν-μιν, Ὑ-τί-χέ, καὶ Λουξ-Τσουγγέ, ἠκολούθησαν αἱ ἔτι ἐνδοξότεραι ἄλλων ἑβδομηκοντα καὶ μιᾶς δυναστειῶν, καὶ ὅτι ὅλας ταύτας ἡμαύρωσε μετὰ ταῦτα εἰς δόξαν ὁ ἀθάνατος αυτοκράτωρ Κί, πρῶτος μουσικὸς τῆς γῆς καὶ νομοθέτης τῆς Σινικῆς συμπεριφορᾶς. Ἐπεθύμουν νὰ συμβουλευθῶ εἰς τὸ Μέγα Ταμιευτήριο πασῶν τῶν ἀνθρωπίνων γνώσεων τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀθανάτου Κί.

Ἡ ρίς τοῦ σοφοῦ κατέβη καὶ δεύτερον πρὸς τὴν πυξίδα τὴν ἔχουσαν τὸ μαῦρον ὄπιον· ἀναπτύξας δὲ πλατὺ μανδῆλιον τοῦ Μαδρᾶς καὶ ἐνσείσας τὴν κεφαλὴν, τὴν χεῖρα, καὶ τὸν ἀγκῶνα ἐποίησε ψόφον μέγαν, ὅμοιον πολλὰ μὲ τὴν κλαγγὴν τοῦ ὄργανου μπίν. Ἀφοῦ ἡ ἐγκεφαλίτις καταιγίς ἐκόπασεν, ἐδίπλωσεν αὐθις τὸ μανδῆλιον, τὸ ἐπέρασε πεντάκις ἐπὶ τῆς ῥινόσ, καὶ μ' εἶπε·

— Δὲν ἔχομεν τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀθανάτου αυτοκράτορος Κί.

— Δὲν ἔχετε τίποτε λοιπόν! Ὑπέλαβον ἐγὼ

μὲ τὸ φλέγμα ἐκεῖνο τὸ ὅποιον δίδει εἰς ἡμᾶς ἡ σοφία, καὶ ὅπερ καθιστᾷ ἀφώνους τοὺς σοφοὺς τῶν βαρβάρων λαῶν ὅσους δὲν ἐφώτισεν ἡ ἱερά λαμπρὰς τοῦ Μενού.

Ὁ σοφὸς ἐσταύρωσε τοὺς βραχίονας, κ' ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν κλείων τὰ ὄμματα, ὅπερ δηλοῖ εἰς τὴν παγκόσμιον γλώσσαν *τίποτε!*

Ἄλλ' αἰφνης, σταθῆτε! ἀνεφώνησε περιχαρῶς, ἔχω νὰ σὰς δείξω μίαν ὀλόκληρον σειρὰν Σινικῶν βιβλίων· θὰ σὰς εὐχαριστήσῃ, εἶμαι βέβαιος· ἀκολουθεῖτέ με, Λαὸ-γέ.

Τὸν ἠκολούθησα.

Κατέβημεν εἰς ὑπογείους στοὰς ὁμοίας μὲ τοὺς Ἰνδικοὺς ναοὺς τῆς Ἐλεφάντας. Δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν ἐκείντο ἐπὶ βάρων εἰδῶλα ἐκ γύψου τῶν μεγάλων ἀνδρῶν τῆς Γαλλίας, ὅλοι νεκροί· ὅτι εἰς τὴν Γαλλίαν, ὡς μ' ἐβεβαίωσαν, μεγάλοι ἄνδρες ζῶντες ποτὲ δὲν ὑπάρχουσι.

— Ἴδου, εἶπεν ὁ σοφὸς, τὰ Σινικὰ βιβλία.

Ἄλλὰ τὰ Σινικὰ ἐκεῖνα βιβλία ἦσαν Περσικά. ὑπῆρχε δὲ κ' ἐν λεξικόν εἰς γλώσσαν Κοεῖ-χοεῖ καὶ Σινικὴν, καὶ δεκαεπτὰ ἐπιστολαὶ τῶν βασιλέων τοῦ Τουρφάν, τοῦ Καρμὶλ καὶ τῆς Σαμαρκάνδας.

Εὐχαριστήσας τὸν σοφὸν μὲ τὴν ἀπλῆν ἐκείνην εὐγένειαν τὴν ἐφευρεθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἀθανάτου αυτοκράτορος Κί, ἐξῆλθον τῆς βιβλιοθήκης.

Διαβαίνων ἐκ τῆς πλησίον ὁδοῦ εἶδα πλῆθος πολὺ ἀνθρώπων συνηγμένων καὶ θεωρούντων μετὰ πολλῆς περιεργείας παραπετάσματά τινα καὶ ξύλα καλύπτοντα βεβαίως πρᾶγμα τι πολὺ ἀξιόλογον, ἐπειδὴ ὅλοι ἠτένιζον πρὸς αὐτό, ἂν καὶ δὲν ἔβλεπαν τίποτε.

Πρώτησα τὸν ἀμαξηλάτην μου, ἄνδρα πολυμαθέστατον, ὅστις μ' ἔκαμε νὰ συλλάβω πολλὰ ἐξοχον ἰδέαν περὶ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς σοφίας τῶν ὁμοτέχων του.

Ἐμαθον λοιπὸν ὅτι κατὰ τὴν ὁδὸν ἐκείνην ἠγείετο μνημεῖον εἰς τιμὴν περιφήμου τινὸς ποιητοῦ γεννηθέντος ἐν Παρισίοις καὶ ἀποθανόντος ἐν Παρισίοις· ὁ σοφὸς ἀμαξηλάτης εἰς δύο λέξεις μ' εἶπεν ὅλην τὴν ἱστορίαν τοῦ ἐξόχου αὐτοῦ ἀνδρός. Μολιέρος ἦτο τὸ ὄνομά του· ἐσύνθεσεν ἀριστουργήματα καὶ τὰ ἐσύριξαν· οἱ αὐλικοὶ τὸν κατέτρεξαν, ἡ γυνὴ του καὶ οἱ δανεισταὶ του τὸν κατεπιλάττευσαν, καὶ ἐξέπνευσεν ἑλεεινῶς ἐπὶ τοῦ θεάτρου ἀναμέσον δύο ἀλειμματοκηρίων. Εἰς τὸ νεκρόν του σῶμα ἠρνήθησαν τὰς ἐπικηδείους τιμὰς· διακόσια δὲ μετὰ τὸν θάνατόν του ἔτη οἱ συμπολιταὶ του, θέλοντες νὰ τὸν ἀποζημιώσωσι δι' ὅσα λύπας ὑπέφερε ζῶν, ἠγείρον εἰς αὐτὸν τὸ μνημεῖον τοῦτο. Ὁ Γάλλος εἰς ὅλα του εἶναι γοργός, ἀλλ' ὅταν ἦναι λόγος περὶ εὐγνωμοσύνης θέλει δῦω, τοῦλάχιστον αἰῶνας διὰ καὶ κάμη τὸν στοχασμὸν του.

Ἦ εὐγενῆ τέκνα τοῦ Οὐρανοῦ Κράτους, ὅτε

ἡ μήτηρ τοῦ Κομφουκίου μετέστη ἐκ τῆς ζωῆς, ἐπὶ τῆς βασιλείας Σουμίγγ, Σαφεὶ ὁ μέγας λιθοζῆδος ἀνήγειρεν εἰς αὐτὴν τὸ λαμπρὸν ἐκεῖνο μνημεῖον, ἐνθα ἡ ἔνδοξος γυνὴ παρίσταται ἐπάνω τοῦ ὄρους Νικιοῦ αἰτούσα παρὰ Θεοῦ τὴν γονιμότητα τῆς νηδύος αὐτῆς.

Μετέβην ἀκολούθως εἰς τὸ παλάτιον τῶν τετρακοσίων ἐβδομήκοντα αὐτοκρατόρων, οἵτινες κυβερνοῦσι τὸ Παρίσιον, τὴν Γαλλίαν καὶ Ἄφρικάν, καὶ ὀνομάζονται ἀντιπρόσωποι. Διὰ τὰ εἰσέλθης εἰς τὸ παλάτιον τοῦτο, ἀπαιτοῦνται τεμάχια τινα χάρτινα, πολὺ ῥυπαρά· δίδεις τὸ χάρτιόν σου εἰς ἓνα Κύριον μὲ φουσκωμένον πρόσωπον καὶ ἀλαζονικὴν ῥίνα καὶ εἰσέρχῃσαι. Οἱ τετρακόσιοι καὶ ἐβδομήκοντα αὐτοκράτορες καθύπαινον ὅλοι κατὰ σειρὰς εἰς αἴθουσαν σκοτεινὴν μόλις φεγγαμένην ἀπὸ ὀλίγων φῶς, οἷον τὸ τῆς σελήνης περὶ τὸ ὕστερόν της τέταρτον. Εἰς αὐτοκράτωρ ἡμερος καὶ γλυκύς, Κύριος Σὸ-ζέ ὀνομαζόμενος διευθύνει τοὺς ἄλλους τετρακοσίους ἐξήκοντα ἑννέα παίζων ἀπλῶς εἰς αὐτοὺς τὸ κουδούνιον. Οἱ αὐτοκράτορες εἶναι κακοενδυμένοι· οἱ πῖλοι τῶν ἀσχημοὶ καὶ καταβαίνουν εἰς τὰ ὀφρύδια τῶν. Ὁμιλοῦν πολλά, πηγαίνουν, ἔρχονται, παίζουν κάποτε ἢ κοιμῶνται, ἢ γράφουν ἐπιστολάς πρὸς τὰς γυναῖκάς των, ἐνῶ εἰς αὐτοκράτωρ ἰστάμενος ἕρθιος ψάλλει ἐκ βυθίων κατὰ μυστηριῶδες εἰς ἤχον κατανουκτικόν, παρεμφερῆ μὲ τὸν ἡμέτερον ὕμνον τῆς Αὐγῆς, πλὴν χωρὶς τὰ κύμβαλα καὶ τὰ ἔθνηκα λό· ὅστις τῶν αὐτοκρατόρων ἀγαπᾷ, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ σηκωθῆ καὶ νὰ ψάλλῃ τὸν σκοπὸν τῆς ἀρεσκείας του, στρέφων τὰ ὀπίσθια κατὰ τὸν κύριον Σὸ-ζέ. Ἐκαμὰ αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν πρὸς ἓνα τῶν γειτόνων μου· Κύριέ μου, τῷ εἶπον, πῶς τὸ ὀνομάζετε αὐτὸ τὸ παιγνίδιον; ἀντιπροσωπικὴν κυβέρνησιν, μ' ἀπεκρίθη.

Ἐπειδὴ εἰς τὸ Παρίσιον δὲν καίονται κατὰ πᾶσαν νύκτα πυροτεχνήματα, ὡς εἰς τὸ Πεκῖνον, διασκεδάζω πλεον τὰς ὥρας εἰς τὴν ὄπεραν. Πεντήκοντα χιλιάδας Ἰσακρία δίδει ἡ Κυβερνήσις κατ' ἔτος εἰς κράκτας τινὰς μόνον διὰ νὰ συνάζονται καὶ νὰ φωνάζουν πᾶσαν νύκτα ὡς δαιμονισμένοι, συνοδευόμενοι καὶ ἀπὸ τεσσαράκοντα χάλκινα ὄργανα συναλαλάζοντα. Ἐννοεῖς ὅτι τοιοῦτον θάρυθον οὐδεὶς Κινέζος συνειδημένος εἰς τὴν ἰλαρὰν μελωδίαν τοῦ ὕμνου τῆς Αὐγῆς δύναται δις νὰ ὑπομείνῃ· ὅθεν καὶ ἀπὸ τῆς πρώτης νυκτὸς ἀπεχειρέτιστα τὴν ὄπεραν· ἀλλ' ἀκολούθως μαθὼν ὅτι παίζονται εἰς αὐτὴν, κατὰ τινα φυσικὴν ἐναντιότητα τοῦ Γαλλικοῦ πνεύματος, καὶ δράματα ἄλλα ὅπου κανεὶς δὲν προσφέρει λέξιν, ἐπανῆλθον εἰς τὴν ὄπεραν. Τὰ δράματα ταῦτα ὀνομάζονται βαλλέτα, παριστάνονται δὲ ἀπὸ γυναῖκας χορευτρίας. Εἰς τοῦτο νὺ εἶμαι κ' ἐγὼ σύμφωνος· εἶναι τὸ μόνον ἄξιον θαυμασμοῦ πρᾶγμα, τὸ ὅποιον ἔχουν οἱ Πα-

ρίσιοι, πλὴν τοιοῦτον ὥστε βλέπων αὐτὸ λησμονεῖ τις καὶ αὐτὸ τὸ Πεκῖνον. Ὑπόβες πενήκοντα γυναῖκας νὰ μὴ ἐκβάλλουν ἀπὸ τὸ στόμα ἀχνὴν, καὶ νὰ χορεύουν τρέλλα μὲ πόδας Κινεζικούς! Ἐνοικίασα ἐν θεωρεῖον διὰ τὰ βαλλέτα.

Εἶναι μία χορευτρία Ἀλεξανδρίνα λεγομένη, διὰ δὲ τὴν μορφήν τοῦ προσώπου καὶ τὸ ἐξωτερικὸν αὐτῆς ἐπικαλουμένη Φιγουράντα· ἔχει μαῦρα μαλλία ἀθάνατα καὶ πόδας σχεδὸν διόλου. Οἱ μικροὶ μικροὶ τῆς πόδες χάνονται καὶ αὐτοὶ εἰς ταχυτάτας στροβιλώδεις περιστροφὰς ἐμπαιζούσας κ' ἐκθαμβούσας τὸ ὄμμα· ἔξ κατὰ συνέχειαν νύκτας—τὸ πιστεύεις;—ἔμεινα νὰ τὴν βλέπω μὲ προσοχὴν σημαντικὴν. Ἐλησημόνησα καὶ τὴν σεμνὴν ἐντολήν τὴν ὁποίαν φέρω ὡς πρέσβυς τοῦ Οὐρανίου Κράτους, καὶ τὰς τεσσαράκοντα περιόδους τῶν δώδεκα φεγγαρίων, αἵτινες βαρύνουσι τὸ μέτωπόν μου.

Μίαν ἐσπέραν ἡ θύρα τοῦ θεωρείου μου ἀνοίγεται καὶ κύριός τις δειλὸς εἰσέρχεται προσκυνῶν ταπεινάτα καὶ μὲ λέγει· ἄκτις τοῦ Οὐρανίου Κράτους, ἄστρον τοῦ Τιέν, ἔχω μίαν χάριν νὰ σὲ ζητήσω.

Ἐποίησα τὸ παγκόσμιον σημεῖον τὸ σημαῖνον, Ἀλάει.

Ἐλάλησε.

Εἶμαι, εἶπεν, ὁ Θεατρικὸς σκηνογράφος, καὶ τὴν στιγμήν αὐτὴν ἀπετελείωσα ἐν Κινεζικὸν περίπτερον διὰ τὸ δράμα, «Κίνα ἀνεωφγμένη ἢ Ἐρωτες τῆς κυρίας Φλαμπῶς ἐν Πεκίνο.» Δύνασθε, καλέ μου κύριε, τώρα εἰς τὸ τέλος τῆς πράξεως νὰ ἔλθετε νὰ δώσητε ἐν βλέμμα εἰς τὸ ἔργον μου, διὰ νὰ μὲ κάμητε τυχὸν χρησίμους τινὰς παρατηρήσεις;

Ἡ πρότασις σου, τῷ ἀπεκρίθην, μὲ εἶναι ἀρεστή· ὀδήγει με καὶ σὲ ἀκολουθῶ.

Οὐρανέ! ἀνέκραξεν ἐκεῖνος, εὐχαριστῶσε ὅτε εἰσήκουσας τὰς εὐχὰς μου!

Διελθόντες πολλοὺς ὑπογείους διαδρόμους ἐφθάσαμεν εἰς τὰ παρασκήνια. Ὁ σκηνογράφος μ' ἔδειξε τὸ ἔργον του, τὸ ὅποιον εὖρον ἐπαίνων μόνον ἄξιον, ὡς σύμφωνον ἐντελῶς μὲ τὴν Κινεζικὴν αἴσθησιν. Ἐν τούτοις ὀπισθὲν μου ἠκούοντο ψελλίσματα καὶ φωναὶ πολλαὶ νεαρὰ καὶ κωτίλα. Ἐστράφην χωρὶς νὰ θέλω ἀποτόμως καὶ εἶδα. Ἦσαν πλήθος νέων χορευτρίων, αἵτινες ὠφελοῦμεν ἀπὸ τὴν διακοπὴν, ἀπεζημίουν ἑαυτὰς διὰ τὴν βεβιασμένην μακρὰν σιωπὴν των.

Ἀλλὰ μία ἀστραπὴ ἔκλεισε τὰ ὄμματά μου. Ἡ κυρία Ἀλεξανδρίνα ἦτο μετ' αὐτῶν!

Ἐζήτησα γύρω μου τὸν σκηνογράφον διὰ νὰ μὲ δώσῃ ἀντιπερισπασμὸν καὶ στάσιν τινά, ἀλλ' εἶχε γείνει ἄφαντος. Ἐπεκαλέσθην τότε τὰς ψυχὰς τῶν ἐνδόξων προγόνων μου, κ' ἐζήτησα νὰ μοὶ ἐμπνεύσωσι θάρρος καὶ ἀταραξίαν, τὰς δύο

τάυτας ἀρετάς, αἵτινες ἀναδεικνύουσι τοὺς ἡρώτας τῶν κινδύνων καὶ τῶν ἐρώτων.

Ἡ κυρία Ἀλεξανδρίνα εἶχε σχῆμα καὶ στάσιν βασιλίσσης· τὸ λιγυρὸν καὶ ὑγρὸν της σώμα ἐταλαντεύετο ἀβρῶς ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ποδός, ἐνῶ ὁ ἕτερος ποὺς κεκαμμένος κατὰ τὸ ἄκρον καὶ κάτω νενευκῶς, ἐκνεῖτο κίνησιν ἐνδεδελεχῆ καὶ χαριεστάτην ἀπὸ τῶν δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερά. Ποτὲ Σινικὴ γυνὴ τοῦ Τοῦγγ-τσου-Φῶ δὲν συνέθλασε τόσον κρατερῶς τὸν πόδα ἵνα σαγνεύσῃ Κολάον ἐκπεπτωκότα. Οἱ ὀφθαλμοὶ μου ἀνεψήθησαν ἐπὶ τοῦ ἐρασμοῦ ἐκείνου ποδός καὶ πλέον δὲν ἀπεσπάθησαν ἀπ' αὐτοῦ.

Ἄλλ' ἀφίνω σὲ νὰ κρίνῃς τὴν ἐκπληξίν μου ὅτε ἤκουσα τὴν γοργὴν φωνὴν τῆς Κυρίας Ἀλεξανδρίνας ἀποτεινομένης πρὸς ἐμὲ μὲ τοιαύτην τόλμην, ὡς νὰ ἦτο αὐτὸς ὁ στρατηγὸς τῶν τίγρων τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουράς. Κύριε, μ' εἶπε, θὰ λάβωμεν τὴν τιμὴν νὰ σὰς ἔχωμεν εἰς τὸ πρότον Κινεζικὸν βαλλέτον μας;

Ἄφησα τὸν πόδα καὶ ἀνέβην πρὸς τὸ πρόσωπον τῆς χορευτρίας, μὲ τόνον δὲ φωνῆς ὅπως παρισινόν, ἀπήντησα κατὰ τὸν ἐξῆς εὐγενικὸν τρόπον.

— Μάλιστα, Κυρία, θέλω ἔλθει ἵνα θέσω τοὺς ὀφθαλμούς μου εἰς τοὺς πόδας σας.

Ἡ κυρία Ἀλεξανδρίνα λαβοῦσα τότε ἐλευθεροτρόπως τὸν βραχιονά μου μ' ἔσυρεν ὡς εἰς περιπάτον ἀναμέσον τῶν σκηναίων παραπετασμάτων λέγουσά μοι· Ὡστε, καλὲ μου κύριε, ὑπάρχει λοιπὸν Κίνα πραγματικῶς; καὶ ὁ κίτρινος ποταμὸς δὲν εἶναι μῦθος; Ἐλα, εἶπέ με ἐλεύθερα ὅλοι οἱ Κινέζοι δὲν εἶναι λοιπὸν ἀπὸ φαρφουρίον; Περιπατοῦν καὶ αὐτοί, ὁμιλοῦν καὶ αὐτοί, καθὼς τώρα ἡμεῖς οἱ δύο; ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι ἄλλοι Κινέζοι εἰς τὸν κόσμον δὲν ἦσαν ἀπὸ τὸν Αὐρίολον τοῦ Φραγκῶνῃ· γνωρίζετε τὸν Αὐρίολον τοῦ Φραγκῶνῃ;

Ὅλοι αὐταὶ αἱ ἐρωτήσεις ἐπῆλθον τόσον ταχεῖαι καὶ ἀλλεπάλληλοι ὥστε μ' ἦτο ἀδύνατον ν' ἀποκριθῶ. Εἰς δὲ τὴν τελευταίαν της λέξιν ἡ Ἀλεξανδρίνα ἐπανακληθεῖσα εἰς τὴν σκηνὴν δι' ἐνὸς κρούματος βιολίου, ἀφῆκεν ἀποτόμως τὸν βραχιονά μου κ' ἐπήδησεν ὡς δορκάς, ὑποτονθορίζουσα τὸν ἦχον πρὸς ἃν ἐμελλε νὰ χορεύσῃ. Μὴ ἔχων δύναμιν νὰ τὴν ἀκολουθήσω, ἐπερίμεινα ἐκεῖ ἀκίνητος ἕως νὰ ἐπιστρέψῃ διὰ νὰ τῇ δώσω τὰς ἀποκρίσεις τῶν ἐρωτήσεών της.

Καὶ πραγματικῶς ἐπέστρεψε· τῇ ἐπρόσφερα τὸν βραχιονά μου· ἀλλ' αὕτῃ ἐφαίνετο μὴ ἐνθυμουμένη πλέον τὰς προτέρας ἐρωτήσεις της· ἡ φαιδρότης ἐξέλιπεν ἀπὸ τοῦ χαριέντος προσώπου της τὸ ὁποῖον συνέστελλε μέριμνά τις καὶ λύπη.

— Εἶδετε, μ' εἶπε, πόσον ἀπόψε τὸ κοινὸν εἶνε ψυχρόν; ἔχετε εἰς τὸν τόπον σας ὄπεραν;

— Ὅχι, Κυρία.

— Δὲν ἔχετε ὄπεραν! καὶ τί τόπος εἶναι αὐ-

τὸς χωρὶς ὄπεραν; Τί κάμνουν λοιπὸν οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖ;

— Εὐρίσκονται εἰς ἀκηδῖαν, Κυρία μου, ἐπειδὴ σεῖς δὲν εἶσθε παρούσα.

— Νὰ τα δά! εἶναι ἐρωτικός! πλὴν δὲν βλάπτει· ἂν δὲν ἔχετε ὄπεραν εἰς τὴν Κίνα, ἔχετε ὅμως ὠρατὰ ριπίδια· ὁ ἀνεψιὸς ἐνὸς γερουσιαστοῦ τῆς Γαλλίας μ' ἐφιλοδώρησεν τοῦ Ἁγίου Βασιλείου ἐν ριπίδιον τῆς Κίνας· θαυμάσιον πράγμα σὰς λέγω! Οἱ ταρσοὶ ἐλεφάντινοι μὲ ἐγκολλήματα ἀργυρᾶ, εἰς δὲ τὸ πτύγμα δύο κίτρινοι αἰλουροὶ συμπαιζόντες μὲ ἀλεκτρυόνα. Τὸ ἔχασα εἰς τὸν χορόν!

— Εὐκόλον ν' ἀντικατασταθῇ, Κυρία μου, ἔφερα τριάκοντα τρία ριπίδια ἀπὸ Ζε-Χόλ.

— Ἀληθινά, καὶ τί θὰ τὴν κάμετε αὐτὴν τὴν ὠραίαν συλλογὴν;

— Εἶναι δῶρα διὰ τὰς γυναῖκας τῶν ὑπουργῶν καὶ τῶν πρέσβειων.

— Ὦχι! δὲν βαρύνεσθε! τί τὰ θέλουν αἱ γυναῖκες τῶν πρέσβειων τὰ ριπίδια! Ἐπειτα εἶναι τόσον ψυχραὶ αἱ γυναῖκες τῶν πρέσβειων, ὥστε δὲν ἔχουν ἀνάγκην νὰ ἀερίζωνται· ἂν εἶχα ἐγὼ τὰ τριάκοντα ριπίδιά σας θὰ ἔκαμνα τὰς πρώτας χορευτρίας νὰ σκάσουν ἀπὸ ζηλοτυπίαν.

— Κυρία μου, τὰ ριπίδια εἶναι ἀπ' αὐρίον εἰς τὴν διάθεσίν σας.

— Καὶ σὰς τί σὰς λείπει νὰ εἶσθε τέλειος γάλλος; Ἰδοὺ νὰ σὰς δώσω τὴν διεύθυνσιν τῆς οἰκίας μου. Ἀλεξανδρίνα Σαὶν Φάο, ὁδὸς Προδηγίας. Ἄρ. . . πρώτον πάτωμα. Ὁ θυρωρὸς μου δέχεται τὰ δι' ἐμὲ δῶρα ἀπὸ τὰς ἐπτὰ, καὶ τὰ παραδίδει σᾶ καὶ ἀνελλιπῆ εἰς τὴν θαλαμηπόλον μου μετὰ μεσημβρίαν.

Καὶ ταῦτα εἰπούσα ἐποίησε μίαν συστροφὴν ἐπὶ τοῦ δεξιῷ ποδός κ' ἔφυγε. Ἐπανελθὼν μετὰ τὴν παράστασιν οἴκαδε ἐζήτησα νὰ βάλω τάξιν καὶ ρυθμὸν εἰς τὰς ἰδέας μου, καὶ νὰ μελετήσω ἐμβριθῶς τὰ διατρέξαντα. Ἄλλ' ἡ ταλαίπωρος κεφαλὴ μου εὐρίσκετο εἰς μεγάλην σύγχυσιν. Τὸ ἐν Κε-Ἐβιλ χαρέμιόν μου τὸ γνωρίζεις· σεμνότερον χαρέμιον δὲν δίδεται· μόλις νὰ περιέχῃ δεκαπέντε γυναῖκας ἀπὸ Ζε-Χόλλ, αἵματος ταταρικοῦ καὶ δεκαπέντε ἀπὸ Θόγγ-Χουφὸ αἵματος καθαρῶς κινεζικοῦ, ἂν ἡ Ἀλεξανδρίνα Σαὶν Φάρ εἰσῆρχετο εἰς τὸ χαρέμιόν μου ἢ παρουσία της ἤθελεν ἀμαυρώσει τὸ κάλλος τῶν ἀγλαοτέρων μου γυναικῶν, ὡς ἡ πανσέληνος θαμβώνει τὸ φῶς τῶν μικρῶν ἀστρῶν τῆς αὐγῆς φαινομένη ἐπὶ τοῦ ὅρου Τυργετόν. Ἀλλοίμονον! τὸ αἰσθάνομαι· συνεκέντρωσα ὁ τάλας ἐπὶ μιᾶς μόνης κεφαλῆς καὶ τοὺς τριάκοντα ἔρωτας τοὺς κεκλεισμένους ἐντὸς τοῦ σεμνοτάτου χαρέμιου μου!

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν παρέδωσα εἰς τὸν θυρωρὸν τὰ τριάκοντα τρία ριπίδια καὶ μίαν πυξίδα μὲ σατουράν.

“Ότε δὲ ἦλθε τὸ μεσημέριον, ἐνεδύθη σπολὴν αὐλικοῦ. Ἐβάλα εἰς τὴν κεφαλὴν τὸν κανάρινον σκοῦφον μὲ τὸ πτερόν τοῦ ὀρνέου Λεῦ-τσέ· ἐφόρεσα δὲ καὶ τὸν πλατὺν σελιναυγὴ χιτῶνα τῶν μανδραϊνῶν μὲ τὰς κιτρινοχρούς ἀμαυράς χειρίδας· καὶ βεβαιωθείς ἀπὸ τὸν καθρέπτην μου ὅτι ὠμοιάζον τὸν νέον Τσιού, τὸν πρίγκιπα τοῦ φωτὸς ὅτε ἀνέστη πρὸ τῶν θυρῶν τοῦ Μιγγ-Τάγγ, ἐπορεύθη πρὸς τὸν οἶκον τῆς Κυρίας Ἀλεξανδρίνας Σαὶν Φάρ, ὅπου εἰσῆχθη μὲ θαυμαστὴν εὐκολίαν.

Τὸ ἔνδυμα τῆς πόλεως τὸ ὁποῖον ἦ κ. Ἀλεξανδρίνα ἐφόρει τὴν ἐδεικνυε μεγαλητέραν, ἀλλ’ ὁ πῶς ἦτον ὁ αὐτός· ὁ πῶς ἐκεῖνος ἐζή μὲ ἐνδελεχῆ σπασμωδικὴν κίνησιν ὡς ἡ ψυχὴ τῆς χορευτρίας νὰ ἐκλείσθῃ εἰς τὸν δεξιὸν τῆς πόδας, καὶ ἡ νέα γυνὴ νὰ ἐσκέπτετο διὰ τῶν δακτύλων τοῦ ποδὸς αὐτῆς.

— Κύριε, μὲ εἶπε, λαβοῦσα μὲ τρόπον ἐλεύθερον τὰς χειράς μου. Εἶμαι ἡ εὐτυχεστάτη τῶν γυναικῶν· τὸ δῶρόν σας εἶναι πολύτιμον, βασιλικὸν ἀληθῶς. Καθίσατε νὰ εἴπωμεν τίποτε· θέλω σὰς παρουσιάσει τὴν μικρὰν μου ἀδελφὴν· θὰ ἰδῆτε ἓνα ἄγγελον.

Κοράσιον δωδεκαετὲς ζωηρὸν καὶ ἐξυπνον ὡς πίθηκος ἔτρεξε κατεπάνω μου κ’ ἔφερον ἄνω κάτω καὶ τὴν σπολὴν καὶ τὸν σκοῦφόν μου.

— Πῶς εὐρίσκετε τὴν μικρὰν μου ἀδελφὴν ; ἠρώτησεν ἡ χορεύτρια.

— Τὴν εὐρίσκω . . ἀδελφὴν σας· ἀπεκριθὴν ἐγὼ μὲ βλέμμα ἐκφραστικώτατον.

— Ὁ λόγος ἐρρέθη μὲ χάριν, φίλτατε δόκτωρ !

— Καὶ πῶς ὀνομάζεται, Κυρία μου, τὸ ὄραϊον τοῦτο κοράσιον ;

— Ὄνομα· ἀκόμη δὲν ἔχει, φίλτατε δόκτωρ· περιμένει τὸν ἀνάδοχόν της κατὰ τι ἔθος θεατρικόν· ἐπιθυμεῖτε νὰ γείνετε ἀνάδοχος της ;

— Μετὰ πάσης χαρᾶς.

— Ἐλάτε λοιπόν· εὐρέτε ἐν ὀνομα, ὄνομα τῆς πατρίδος σας.

— Ἔστω, τὴν ὀνομάζω *Διλερί*· τὸ ὄνομα εἶναι μογγολικόν.

— Καὶ δηλοῖ ;

— Φαιδρότης ὀφθαλμοῦ. Εἶν’ ἐπιτυχημένον ;

— *Διλερί* ! ἐξαισίον ! Πῶς λοιπόν ! Οἱ Μογγόλοι ἔχουν ὀνόματα τὸσον μελιστάλακτα καὶ μένουν ἀκόμη Μογγόλοι ! εἶναι ἀπίστευτον ! Κυρία Διλερί, εὐχαρίστησον τὸν Κύριον ἀνάδοχόν σου . . .

— Τὴν προορίζετε εἰς τὸ θέατρον τὴν ὠραϊάν αὐτὴν κόρην ;

— Ἀπαγε ! τὴν βαπτιστικὴν σας εἰς τὸ θέατρον ; ποτὲ ποτέ ! Προτιμῶ χιλιάκις νὰ ἐμβῆ εἰς τὸ μοναστήριον· ἡ ζωὴ τῆς κοιμωδοῦ εἶναι κόλασις. Ἡ γνησία εὐφύα δὲν δύναται νὰ λάμψῃ ὁ φλόγος τὴν φονεῖ, ἡ διαβολὴ καὶ ῥαδιουργία τὴν ποτίζουσαν νυχθημερόν χιλίων εἰδῶν φαρμά-

κία. Πρέπει νὰ κάμῃς προσωπικὴν ταπεινοτάτην ἐπίσκεψιν εἰς τὸν ποιητὴν διὰ νὰ λάβῃς μικρὸν, ἐλάχιστον μέρος εἰς τὴν παράστασιν. Μ’ ὑπεσχέθησαν ἓνα μόνολογον εἰς τὸ δῶμα τῆς Γιζέττας, καὶ τίποτε ! τὸν ἔδωκαν ἄλλου. Μολοντοῦτο, χωρὶς περιφιλαντῶν, τὸ Κοινὸν μὲ λατρεύει ἂν καὶ ἡ Κυρία Φατρὲ θριαμβεύῃ ἐναντίον μου, ἐπειδὴ ἔχει καὶ τὴν προστατεύουν δύο μεγάλαι ἐφημερίδες καὶ δύο μικραὶ. Ἐγὼ ἀποστρέφομαι τὴν ῥαδιουργίαν· ποτὲ δὲν ἐπάτησα τὴν θύραν ἐφημεριδογράφου ἢ ποιητοῦ· ἔληξεν ὁ καιρὸς τῆς συμφωνίας μου ; δίδω τὴν παραίτησίν μου κ’ ἐπιστρέφω εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον.

Μ’ ἐκείνην τὴν θαυμαστὴν λεπτότητα καὶ ὀξύνουσαν τὴν ὁποῖαν τὸ πνεῦμα τοῦ Φῶ ἐχάρισεν εἰς μόνας τὰς κεφαλὰς τῶν πιστῶν του, καὶ ἦτις μᾶς καθιστᾷ τὸσον καθυπερτέρους τῶν λοιπῶν θνητῶν ἠρώτησα νωχελῶς πῶς τὴν Κυρίαν Ἀλεξανδρίναν ἀνῆσθάνετο κλίσειν πρὸς τὸν γάμον.

— Ὡ Θεέ μου ! εἶπε σταυρόνουσα τοὺς κομπούς τῆς πόδας ἐπὶ τοῦ βελουδίνου σκαμνίου· ὁ γάμος δὲν μὲ τρομάζει, ἀλλ’ ὁ σύζυγος ! Δὲν γνωρίζετε τοὺς Γάλλους συζύγους, φίλτατε δόκτωρ· ἂ ! τί ἐγώϊσταί ! Νυμφεύονται μίαν ὠραϊάν γυναῖκα καὶ τὴν καθιστῶσι δούλην των, μικρὰ φροντίζοντες περὶ τῶν νόμων τῶν κειμένων κατὰ τῆς σωματεμπορίας. Ἀφοῦ τὴν βάλουν τοιουτοτρόπως εἰς τὰ δεσμά των, τὴν περιφέρουν μαζὺ των παντοῦ διὰ νὰ κάμνουν τοὺς φίλους των νὰ ἔρχονται εἰς ἀπελπισίαν. Εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ἔλθωμεν νὰ ζητήσωμεν τοὺς συζύγους μας εἰς τὴν Κίναν, τώρα ὅτε οἱ Ἀγγλοὶ τὴν ὑπεχρέωσαν ν’ ἀνοίξῃ τοὺς λιμένας της εἰς τοὺς Εὐρωπαίους. Αἴ ! φίλτατε δόκτωρ· δὲν εὐρίσκετε τὸσον εὐκόλα εἰς τὰ Παρίσια ἄνδρα νὰ χαρίζῃ εἰς τὴν γυναῖκά του τριαντατρία ριπίδια οὕτως ἀπλῶς ὡς νὰ ἦτο μία καλημέρα. Οἱ Κινέζοι εἶναι καλοὶ σύζυγοι, Κύριε δόκτωρ ;

— Ἀρνία !

— Ἀληθινά ; κρίμα ὅμως νὰ ἔχουν οἱ Κινέζοι οὕτω πῶς τοὺς ὀφθαλμούς !

— Λοιπὸν εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ἔλθωμεν ἡμεῖς νὰ ζητήσωμεν τὰς γυναῖκάς μας εἰς τὰ Παρίσια.

— Εἰς τὴν ζωὴν μου, φίλτατε δόκτωρ, εἰσθε ἀξιολάτρευτος. Μ’ ἔχετε καταδουλωμένην μὲ τὰς χάριτάς σας· ἀμνηχῶ πῶς ν’ ἀνταμείψω τὰς φιλοφρονήσεις καὶ τὰ δῶρά σας . . Ἀγαπάτε νὰ σὰς προσφέρω ἐν θεωρεῖον τῆς τετάρτης σειρᾶς διὰ τοὺς ἀνθρώπους σας ; αὐριον παριστάνεται τὸ δῶμα ἡ *Γιζέττα*· νὰ σὰς δώσω δι’ ἓνα μῆνα συνδρομὴν εἰς τὸν σιδηρὸδρομον τοῦ Ρουέν ;

— Εὐχαριστῶ, κυρία, σὰς εἶμαι ἐπίσης εὐγνώμων ὡς ἂν ἐδεχόμην τὰς χάριτάς σας. Ἐχὼ μίαν ἄλλην χάριν νὰ σὰς ζητήσω.

— Μίαν μόνην ! εἰπέτε.

— Ἐφερα μαζὴ μου ἀπὸ τὴν Κίναν ἐν φύλ-

λον παπύρου και μελάνην. Ἐπιτρέψατέ μοι, παρακαλῶ, νὰ ἐπάρω τὴν εἰκόνα τοῦ δεξιῦ σου ποδός.

— Ἄ! τί ἰδέα Κινεζική! ἀνεβόησεν ἡ χορεύτρια καγγάζουσα δυνατά· και τοῦτο ἀποκαλεῖται χάριν! Λάβετε τὴν γραφίδα σας, δόκτωρ, σὰς παραχωρῶ τὸν πόδα μου. . . Θέλετε νὰ τὸν ἀντιγράψετε κατὰ φύσιν, ἢ μήπως μὲ σάνδαλον ὀδαλίσις;

— Θέλω νὰ τὸν ζωγραφίσω ὡς ἔχει τὴν στιγμήν ταύτην.

— Ὅπως ἀγαπάτε· ἐν τούτοις ἐγὼ διασκεδάζω μὲ τὴν μικρὰν περιεργαζομένη τὰς ζωγραφίας τῶν ῥιπιδίων σας.

Ἦτο εἰς τὸ τρίτον ῥιπιδιον ὅταν ἐγὼ ἀπετελείωσα τὸν χαριέντα πόδα, τὸν ὁποῖον ἔκαμα ὀλόμοιον. Ἡ χορεύτρια ἐμβλέψασα εἰς τὸ σχέδιον ἀνέδωκε κραυγὴν θαυμασμοῦ λέγουσα·

— Ἀγαπητὲ δόκτωρ; σεῖς ἀντεγράψατε τὸν πόδα μου διὰ μονοκονδυλιάς.

— Κυρία μου, περὶ ἐμοῦ ἐλέγχθη ὅτι και τὸν ἄνεμον ἤθελα ζωγραφίσαι ἂν ἠδύναμην νὰ τὸν ἴδω διαβαίνοντα· ἔ ζωγράφησα τὸν πόδα σας, ὅστις εἶναι τοῦ ἀνέμου εὐκρινέστερος.

— Ἄν τὸ πρᾶγμα ἐξακολουθήσῃ οὕτω πως φοβοῦμαι, φίλτατε δόκτωρ, ὅτι θὰ σὰς ἐρωτηθῶ ἐγὼ ἦτις χθὲς ἔκλεισα τὴν θύραν μου πρὸς ἓνα πρίγκιπα Ἕλληνα και πρὸς δύο τραπεζίτας.

Ἡ ἀθωότης και αἰδώς ἐβασίλευον εἰς τὴν μορφήν τῆς χορευτρίας. Ἐκλίνα τὴν κεφαλὴν εὐσεβάτως ἐνώπιον τῆς γυναικὸς ταύτης, ἦτις οὕτως ἀφελῶς και ἀθῶα ἠνοιξεν εἰς ἐμὲ τὴν καρδίαν της.

Ἀναχωρῶν δὲ ἔλαβον τὴν εὐτυχίαν νὰ προσφύσω μὲ ἄκρα τὰ χεῖλη τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων τῆς χαριτωμένης νέας, δακτύλων θελκτικωτάτων, ὡς και οἱ πόδες αὐτῆς.

Ὁ Κολάος τῶν ἔξωτερικῶν μ' ἐπερίμενον εἰς τὰς πέντε διὰ νὰ λάβῃ πληροφορίας περὶ τῆς ἐν Ἐνζέ-Χὺλλ και Πεκίνο ἔθιμοταξίας, και περὶ τοῦ τρόπου τῆς ὑποδοχῆς τῶν ξένων πρέσβειων, καθὼς διὰ νὰ ἐξιχνιάσῃ τὰ μυστήρια τῆς Σινικῆς πολιτικῆς ὡς πρὸς τὴν βασιλίτισσαν Βικτωρίαν. Διαρκούσης τῆς μετὰ τοῦ Κολάου συνδιαλέξεως τὸ πνεῦμά μου ἐπιπτεν εἰς συγνοὺς βρεβασμούς, και πρέπει νὰ μ' ἔφυγαν πολλοὶ λόγοι ἀδιάκριτοι. Ὁ Τιὲν νὰ δώσῃ νὰ μοὶ φέρωσι γρήγορα οἱ βρεβασμοὶ μοὺ μεγάλα κακά κατὰ τοῦ Οὐράνιου Κράτους! Ἐνῶ ὁ μέγας Κολάος τῶν Χριστιανῶν μ' ὠμίλει, ὁ ἰδικός μου νοῦς ἦτο εἰς τὸν πόδα τῆς κυρίας Ἀλεξανδρίνας Σαὶν Φάρ. Ὁ ποὺς αὐτός, θὰ τὸ ἰδῆς, ἔχει νὰ φέρῃ ἄνω κάτω τὸ Πεκίνον.

Τὸ ἐσπέρας μετὰ τὸ δεῖπνον μοὶ ἐνεχειρίσθη γραμμάτιον μοσχοβόλον, τοῦ ὁποῖου ὁ χάρτης ἀπεμμεῖτο τὰ δύο πτερὰ τῆς χρυσαλίδος. Ἐνδιελάμβανε δὲ τὸ γραμμάτιον ταῦτα·

«Φίλτατε δόκτωρ!

Ἄλγουν ὅτι ἐφέρετε ἀπὸ τὴν πατρίδα σας πλῆθος σινουργῶν ἀξιοπεριέργων πραγμάτων. Ἡ Διλερί, ἡ ὠραία σας βαπτιστικὴ τόσην εὖρεν ἠδονὴν εἰς τὰ ῥιπιδία σας, ὥστε θέλει νὰ γνωρίσῃ και τοὺς λοιποὺς θησαυροὺς τοῦ ἀναδόχου της. Παιδικὴ φαντασία! Ὑπεσχέθην νὰ τὴν φέρω αὐριον πρὸς ὑμᾶς περὶ τὴν μεσημβρίαν.

Ἡ βαπτιστικὴ σας σὰς δίδει τὸ μέτωπον εἰς ἀσπασμόν, ἐγὼ δὲ σὰς θέτω εἰς τοὺς πόδας μου.

»ΛΑΞΕΑΝΔΡΙΝΑ ΣΑΙΝ ΦΑΡ.»

Γνωρίζεις, ἡγαπημένε μου Τσιγγ-Βίτ-Χελί, ὅτι δὲν ἔλαβον πολλὰ τῶν σινουργῶν τούτων μικρολογημάτων μας. Ἐπρόβλεψα μόνον ὀλίγα δῶρα διὰ τοὺς Κολάους και τοὺς Ἀγγλους. Πλὴν κατὰ καλὴν τύχην ὅτε ἔλαβον τὸ γραμμάτιον τῆς κυρίας Ἀλεξανδρίνας οὐδὲν σινουργές εἶχεν ἐξέλθει ἔτι τοῦ οἴκου μου. Μολαταῦτα εὕρισκον ὅτι ὅσα εἶχα δὲν ἦσαν ἄξια νὰ τιμηθῶσι μὲ τὰ βλέμματα τῆς θείας χορευτρίας. Ὅθεν ἀπεφάσισα νὰ γείνω πλουσιώτερος ἀφ' ὅτι, ἦμην.

Λαθῶν ἀκριβῆς ὀδηγίας διευθύνθη εἰς τοῦ Δάροβου, ὁδὸς Ἰρχελιεύς και εἰς τοῦ Γάμβια, νέα ὁδὸς Καπουκίνων, ἐμπόρων περιφήμων διὰ τὰ σινουργῆ των. Ἠγόρασα λοιπὸν δύο παραπετάσματα, μίαν παγόδαν ἐκ φυράματος ὀρύζης, δύο πυξίδας μοσχοκάρφια, δύο συσκευὰς φαρφουρίων διὰ τὴν τράπεζαν, μίαν θερμορρόνην τοῦ χαρμιού διὰ τὸ τεί, μίαν τράπεζαν καμφορᾶς, μὲ ἐγκολλημάτα κυπαρίσσου, τέσσαρας Μανδαρίνους ἀπὸ ἄργιλον, δώδεκα σάνδαλα γυναικεία, ἓνα ἄβακα διὰ τοὺς πραγματευτάς, ἓν ὄργανον ἰδὸ μὲ τὸ ῥόπτρον του, δύο φύλλα τὰμ τὰμ, ἓν σκιαδίων, δύο μασσητοὺς λέοντας, ἓν ὄχημα τοῦ αὐτοκράτορος Τσιεγγ-Λόγγ.

Νὰ μὴ σὲ εἰπῶ πολὺ, ἀλλὰ τὸ ἦμισυ τῶν σινουργῶν τούτων ἦσαν κατεσκευασμένα ἐντὸς τῶν Παρισίων. Πρὸ πάντων διήγειρε τὴν δυσπιστίαν μου τὸ αὐτοκρατορικὸν ὄχημα, ἀλλ' ἡ παραποίησις ἦτο ἐν γένει ἐπιτυχής, και μόνον ὀφθαλμὸς Μανδαρίνου ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ τὸ γνήσιον ἀπὸ τὸ ψευδές, ὥστε δὲν ἐπέμεινα πολὺ ὡς πρὸς τὴν τιμὴν, κ' ἔδωσα μίαν ποσότητα ὑπέρογκον τριάκοντα ἑπτὰ χιλιάδας λίαν.

Ὅταν ἀνέτειλεν ἡ ἄλλη ἡμέρα, ὄλας τὰς πρῶινὰς ὥρας ἐξῴδωσα τακτοποιῶν και συναρμολογῶν τοὺς θησαυροὺς μου, ὥστε ν' ἀποτελῶσιν ὅλον τι εὐάρεστον εἰς ὄρασιν. Τί εὐτυχία, ἔλεγον κατ' ἐμαυτόν, ἂν κατηξίου νὰ μὲ δείξῃ διὰ τοῦ ποδός της τὸ ὠραιότατον τῶν σινουργῶν τούτων και νὰ μ' εἰπῇ, ἀγαπητὲ δόκτωρ, ὅτε με τοῦτο διὰ τὸν κοιτώνα μου.

Τέλος πάντων ἦλθεν ἡ δωδεκάτη και ἡ θύρα ἠνοιχθη. Ἡ πόλις τῶν Οὐρί θέλει καταστραφῆ ἓνα καιρόν, ὅτι ἐλησημόνησε νὰ δώσῃ αὐτὴ τὰ γενέθλια εἰς τὴν κυρίαν Ἀλεξανδρίναν Σαὶν Φάρ! Τὸ παρθενικὸν της κάλλος μὲ ἄφησεν ἐμβρόντη-

τον, ὠδήγει ἡ θεία χορεύτρια ἐκ τῆς χειρὸς τὴν μικρὰν ἀδελφίδα τῆς· ῥίψασα δὲ εἰς τὴν πρῶτην παρατυχοῦσαν καθέδραν τὸ σάλιον καὶ τὸ θερίστριόν τῆς, μοῦ ἔσφιξε τὴν χεῖρα καὶ περιῆλθεν ὅλον τὸ δωμάτιον θεωροῦσα τὰ σινουργῆ καὶ περιστρεφόμενη ἐπὶ τοῦ ποδὸς πρὸ ἐνὸς ἐκάστου ἐξ αὐτῶν μὲ φωνὰς θαυμασμοῦ. αἰτινες ἔφθανον κατ' εὐθείαν εἰς τὴν καρδίαν μου. Τελευταῖον μὲ εἶπε·

— Φίλτατε δόκτωρ, τώρα μεταμελοῦμαι ὅτι ἔφερα ἐδῶ τὴν βαπτιστικὴν σας, ὅ,τι ἰδεῖ τὸ θέλει καὶ καλὰ. Ἄ! τὰ παιδιὰ, τὰ παιδιὰ! ποτέ δὲν πρέπει νὰ τὰ δείχνῃ τις τὸ παραμικρόν. Πλὴν εἶναι ἡ ἀλήθεια ὅτι κ' ἐγὼ αὐτὴ ἔγεινα ὡς παιδί βλέπουσα αὐτὰ τὰ ὠραῖα πράγματά σας. Ἄν δ' ἐπρόκειτο νὰ ἐκλέξω ἐν ἐξ αὐτῶν, δὲν ἤθελα λάβει κανὲν ἀπὸ φόβον μὴ μεταμεληθῶ κατόπιν, ὅτι κακῶς ἐξέλεξα.

Ἐλεγε δὲ ταῦτα μὲ στωμυλίαν καὶ τόσῃν εὐερωσίαν λόγου προεκτείνουσα ἐνταυτῷ τὸν δεξιὸν πόδα ἐξω τῆς βραχυτάτης ἐσθῆτος, ὥστε νὰ δελεάσῃ καὶ τὸν ἐναρετώτερον λάμαν τοῦ Λόγγ-Χίγγ.

— Κυρία μου, τῆ εἶπον· ἐγὼ νὰ σὰς εὕρω τρόπον νὰ μὴ λάβητε ἀνάγκην ἐκλογῆς.

— Πῶς; πῶς; νὰ ζῆτε, φίλτατε δόκτωρ, διδάξετέ με αὐτὸν τὸν τρόπον.

— Πλὴν μ' ὑπόσχεσιν ὅτι θὰ τὸν μεταχειρισθῆτε. . . τὸ ὀρκίζεσθε;

— Ὁρκίζομαι.

— Ἐὰ ἐμμένετε εἰς τὸν ὅρκον σας;

— Ἐὰ ἐμμένω.

— Λοιπὸν! Κυρία, λάβετέ τα ὅλα.

Ἡ χορεύτρια ἀνύψως μετὰ χάριτος πολλῆς τοὺς δύο βραχίονας, ἔρριψεν ὑπίαν εἰς τὰ ὀπίσω τὴν κεφαλὴν, κατεῖδα τὸν ἀλαβάστρινόν τῆς λαίμον βράζοντα ὑπὸ γέλωτος σφοδροῦ καὶ σπασμωδοῦντα ὡς ὁ λάρυγγ πτηνοῦ κελαδοῦντος ἄσμα εὐδαιμονίας.

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀπὸ τοὺς σπανίους ἀνεφώνησε· ἀφοῦ ἀποθάνῃ πρέπει νὰ τὸν βαλσαμώσουν. Πῶς! φίλτατε δόκτωρ, δὲν γνωρίζετε λοιπὸν τὰς γυναῖκας; ἀγνοεῖτε εἰς ὅποιον κίνδυνον ἐκτίθεσθε; ἂν τώρα ἐπαιρνα μὲ τὰ σωστά τὸν λόγον σας;

— Τότε θὰ ἔλεγα ὅτι εἴσθε γυνὴ εἰξεύρουσα νὰ φυλάττῃ τοὺς λόγους καὶ τοὺς ὅρκους τῆς.

— Ὅχι, ὄχι! ἄς λείπουν οἱ ἀστεῖσμοί· ὁ καλὸς μου δόκτωρ ἤθελε νὰ μὲ δοκιμάσῃ.

— Ποσῶς ὀμιλῶ, σὰς λέγω, σπουδαίως· ὅλα ταῦτα τὰ πράγματα εἶναι ἰδικά σας· ἐγὼ δὲν ἔχω κάμμιαν πλέον ἐξουσίαν ἐπ' αὐτῶν.

— Τότε λοιπὸν σεῖς εἴσθε ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας μεταμορφωμένος εἰς Κύριον. Ζήτω ὁ αὐτοκράτωρ!

— Εἶμαι, ἀνέκραξα πίπτων πρηνῆς εἰς τοὺς πόδας τῆς, εἶμαι εἰς ἀπλοῦς θνητὸς λησμονήσας

τὴν σοφίαν του ἐνώπιον τῆς οὐρανοῦ σου καλλονῆς!

— Ἐπάνω, φίλτατε δόκτωρ, ἐπάνω· τί κάμνετε! εἶπεν ἡ χορεύτρια μὲ πρόσωπον ἀναλαβὸν διὰ μιᾶς ἦθος αὐστηρόν. Μὴ δὰ τρέλλαις ἐμπρὸς εἰς τὴν βαπτιστικὴν σας! τί θὰ εἶπῃ αὐτὸ τὸ παιδί ὅπου σὰς βλέπει; Θέλετε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν οἰκίαν ἔπειτα νὰ λέγῃ ἄλλ' ἀντ' ἄλλων; Δὲν ἔτυχε ποτέ ν' ἀναγνώσῃτε τὰ *Τρομερὰ Παιδιά* τοῦ Γαβερνῆ; Τὰ βλέπετε αὐτὰ τὰ μικρὰ τὰ ἀθῶα; Εἶναι ἀστυνομικοὶ κατασκοποὶ!

— Ἀνηγέρθη κατατεθορυβημένος, δικαιογούμενος ὡς ἡδυνάμην. Ἡ ὀργὴ τῆς χορευτρίας ἐφάνη πραῦνομένη, μοὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα καὶ στενάζουσα ἐκ βάθους ψυχῆς.

— Ἄ! τῆ ἀληθεία, εἶπεν, ἀνεῖχα ὅλα αὐτὰ τὰ ὠραῖα πράγματα εἰς τὸ δωμάτιόν μου θὰ ἤμουν εὐτυχεσττέρα τῆς σουλτάνας Βαλιδῆς.

— Ἀπόψε, Κυρία μου, ἡ Σινικὴ συλλογὴ μου θὰ ἦναι εἰς τὸ δωμάτιόν σας.

— Ἄν ἔχῃ οὕτω, φίλτατε δόκτωρ, ὑπάγω νὰ τῆς ἐτοιμάσω τόπον. ἤθελα ὅμως, ἐπειδὴ τὸ πρᾶγμα εἶναι ἐκ τῶν σπανίων, ἡ ὑπόσχεσίς σας νὰ ἦναι σπουδαία, ἂν ὄχι ἄλλο διὰ νὰ ἐντροπιάσετε τοὺς Παρισίους. Θέλετε νὰ πάρετε τὴν εἰκόνα τοῦ ἀριστεροῦ μου ποδός; μὴ συστέλλεσθε! Ἐπειδὴ τί θὰ τὸν κάμετε τὸν ἕνα μόνον πόδα· χρειάζεται νὰ ἔχετε καὶ τὸ ταῖρι του.

— Κυρία, δὲν ἐτόλμων νὰ σὰς τὸ ζητήσω.

— Ἄ! Ἐγὼ εἶμαι γενναία, ἐγὼ δὲν θέλω τὰ πράγματα νὰ γίνωνται μισὰ.

— Ὁ χάρις! ὦ ἀγαθότης! Κυρία μου, ὄχι τὰ μνηδαμιά ταῦτα πράγματα, ἀλλ' ἐπεθύμουν νὰ θέσω εἰς τοὺς πόδας σας ὅλην τὴν παγόδαν τῆς ἐνορίας Βαι-Λο-Τσίγγ. τὴν ἔχουσαν τὰς μὲν βάσεις ἀπὸ φαρφουρίον, τὰς δὲ κεραμίδας ἀπὸ καθαρὸν χρυσόν.

— Κακὴ δουλειὰ δι' ἐμὲ δὲν θὰ ἦτο, βεβαιωθῆτε· μάλιστα αἱ χρυσαὶ κεραμίδες. Ὁ ποὺς μου εἶναι καλὰ οὕτω πως; πιάσετε, δὰ, καὶ δὲν εἶναι ἄγρια λείψανα!

— Ἡ ζωγραφία μου ἐτελείωσε, Κυρία· ἡ εὐγνωμοσύνη μου δὲν θέλει τελειώσει ποτέ. Αὐρίον δύναμαι νὰ ἔλθω νὰ σὰς προσφέρω τὰς ὑποκλίσεις μου;

— Αὐρίον. . . ἀλλ' αὐρίον εἶναι ἡμέρα ἀποφράς· ἔχομεν χορὸν, πέντε ὠρῶν χειροκροτήσεις. . .

— Μεθαύριον;

— Μεθαύριον. . . ἀλλ' εἶναι Σάββατον· γευματίζω εἰς τῆς μαμμᾶς τὰ Σάββατα. . . τὴν Κυριακὴν εἶμαι ἐλευθέρα, εἰς τὰς διαταγὰς σας. Θέλετε νὰ ὑπάγωμεν τὴν Κυριακὴν εἰς τὰς Βερσαλλίας; νὰ πῶμεν καὶ γάλα εἰς τοῦ ἀγροφύλακος; Εἰξεύρω ἐκ στήθους στίχους τινὰς εἰς τὰς Βερσαλλίας· νὰ σὰς τοὺς εἰπῶ.

Λαμπρὸν παλάτιον λαμπροῦ μονάρχου Βερσαλλίας, Μακρὰ δένδροστοιχία,

Πῶς ἀγαπῶ ἑστὰ καθαρὰ καὶ σκιερὰ νερά σας
 Νὰ βλέπω ζωγραφούμενα διπλὰ τὰ μάρμαρά σας.
 Πῶς ἀγαπῶ...

Λοιπὸν τὴν Κυριακὴν σύμφωνοι ὁ λόγος μας
 λόγος. ὦ! πόσην ἔχω ἀνάγκην ν' ἀναπνεύσω
 τὸν ἀέρα τῆς ἐξοχῆς! Τὸ ὄχημά μου τὴν Κυρια-
 κὴν τὸ μεσημέρι θὰ ᾔηται εἰς τὴν θύραν σας. Εἴ-
 μαι ἀκριβῆς ὡς ὠρολόγιον τοῦ Βρεγουέτου. Χαί-
 ρετε!

Μὲ πόσην ἀνησυχίαν ἐπερίμενα τὴν πανευδαί-
 μονα ταύτην Κυριακὴν ἣτις μ' ὑπέσχετο τηλι-
 καύτην μακαριότητα! Μ' ἤρχετο νὰ συντρίψω
 ὅλα τὰ ὠρολόγια, ὅτι ἐφαινότο συνομόσαντα
 ὅλα ὁμοῦ νὰ καταστήσωσιν αἰώνιον ἐκεῖνο
 τὸ σάββατον. Ἄλλ' ὅσον ὁ καιρὸς καὶ ἂν δὲν
 θέλῃ, αἱ ὄραι πρέπει νὰ παρέλθουν. Τὴν Κυρια-
 κὴν ἦλθαν αἱ δέκα, ἦλθαν αἱ ἑνδεκα, ἐπέρασεν
 ἕνας ἔτι αἰὼν κ' ἐσήμανε τὸ μεσημέριον.

Ἥμην εἰς τὸν ἐξώστην καταβιβρώσκων μὲ
 τοὺς ὀφθαλμούς ὅλα τὰ διαβαίνοντα ὄχηματα.
 Εἰς τὰς ἐξ ὅλαι αἱ ἄμαξαι καὶ τὰ δίτροχα τῶν
 Παρισίων εἶχον διαβῆ ἀπ' ἐμπροσθέν μου, καὶ ἡ-
 μνη μόνος!

Μολαταῦτα ἔλαβον τὴν ἀνδρείαν νὰ περιμεῖνω
 τὴν αὔριον.

Ἄμα ἡ πρώτη κατάλληλος εἰς ἐπίσκεψιν στι-
 γμὴ ἔφθασεν, ἔδραμον εἰς τὸν οἶκον τῆς Κυρίας
 Σαῖν Φάρ. Εἰς θυρωρὸς μετ' ἐμβριθείας στωπι-
 κῆς, μ' εἶπεν ἡ Κυρία Σαῖν Φάρ εἶναι παγαυμένη
 εἰς τὴν ἐξοχὴν.

— Πότε ἐπιστρέφει; ἠρώτησα μὲ φωνὴν θνή-
 σκοντος.

— Τὸ Πάσχα, πρῶτα ὁ Θεὸς, ἢ τῆς ἀγίας
 Τριάδος ἀπεκριθῆ ὁ θυρωρὸς.

Ἀναχωρῶν ἤκουσα ἐξοπίσω μου μουσικὴν ἐ-
 ναρμόνιον γελῶτων καὶ καγχασμῶν τονισθεῖσαν
 ἀπὸ μίαν ἐταιρίαν θυρωρῶν τῶν Παρισίων.

Περὶ τῆς κυρίας Σαῖν Φάρ οὔτε φωνὴ πλέον
 οὔτε ἀκρόασις. Καθ' ἐσπέραν δσάκις ἦτο ὄπερα
 ἐπὶ γαίνα εἰς τὸ θέατρον ἄλλ' ἐκείνη δὲν ἐχό-
 ρευσε πλέον, τὸ ὄνομά της ἐξέλιπεν ἀπὸ τὰ θεα-
 τρικά προγράμματα, ὡς τὸ σῶμά της ἀπὸ τὸν
 οἶκόν της.

Ἐδυνάμην δὲ νὰ ἐξευτελίσω εἰς τόσον τὸ ἀ-
 ξίωμα μου, ἀντιπρόσωπος ἐγὼ τοῦ Οὐρανίου Κρά-
 τους, ὥστε νὰ περιέρχωμαι ψωμοζητῶν εἰδήσεις
 περὶ μιᾶς χορευτρίας; τί ἤθελεν εἰπεῖ καὶ στο-
 χασθῆ περὶ ἐμοῦ ὁ μέγας Κολάος τῶν Ἐξωτερι-
 κῶν; Ἀνάγκη ἦτο νὰ πάρω τὴν ὑπομονὴν καὶ
 νὰ σιωπήσω ἐπῆρα τὴν ὑπομονὴν κ' ἐσιώ-
 πησα.

Τὴν τεσσαρακοστὴν ἡμέραν μετὰ τὴν ἀπο-
 φράδα Κυριακὴν, διέβαινον μακρὰν καὶ πλατεῖαν
 ὁδὸν τῆς ὁποίας ἐλησμόνησα τὸ ὄνομα. Ἐχὼ δὲ
 τὴν συνήθειαν ν' ἀναγινώσκω τὰς ἐπιγραφὰς τῶν
 πωλητῶν. Μία ἐξ αὐτῶν ἡ ἐξῆς μ' ἔκαμεν ἐν-
 τύπωσιν.

Εἰς τὴν Πόλιν τοῦ Πεκίνου

Σινουργῆ εἰς τιμὰς ὀρισμένηας.

Ἐβρίψα ἐν βλέμμα εἰς τὰ ὑπὸ τὰς ὕαλους
 δείγματα, κ' εὐκόλα ἀνεγνώρισά τινα τῶν πα-
 λαιῶν μου δώρων.

Εἰσῆλθον εἰς τὸ ἐργαστήριον διὰ νὰ μάθω τὴν
 ὀρισμένην τιμὴν τῶν πραγμάτων μου καὶ νὰ τὰ
 ἐξαγοράσω, ἂν ὁ πωλητὴς δὲν ἦτο πολὺ ἀπαι-
 τητικός.

Κραυγὴ ἀκουσία ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ λάρυγγός μου·
 ὁ πωλητὴς ἦτο γυνὴ νέα· ἦτο ἡ Ἀλεξανδρίνα
 Σαῖν Φάρ.

Ἐμείνα ἐμβρόντητος, ἀκίνητος ὡς ὁ συμπα-
 τριώτης μου ὁ φαρφούρινος, ὁ πωλούμενος πλη-
 σίον μου. Ἄλλ' ἡ χορευτρία ἐχαμογέλασε γλυκά,
 καὶ χωρὶς νὰ διακόψῃ ἐν κέντημα τὸ ὁποῖον εἶ-
 χεν ἀνὰ χεῖρας, μὲ εἶπε μὲ φλέγμα ἀμίμητον.

— Καλῶς ὠρίσατε, φίλτατε δόκτωρ! χαίρω
 ὅτι μᾶς ἐνθυμεῖσθε κ' ἤλθετε νὰ μᾶς ἰδῆτε. Κυτ-
 τάζεστε· ἔχομεν τίποτε τῆς ὀρέξεώς σας; ἡ βα-
 πτιστικὴ σας ἔχει ἵλερσις. Καθ' ἡμέραν ἐρωτᾷ
 διὰ τὸν ἀνάδοχόν της, ἡ ὠραία αὐτὴ Διλερὶ.

— Ἐσταύρωσα τὰς χεῖρας καὶ ἔσεισα τὴν κε-
 φαλήν· παντομίμα, τὴν ὁποίαν εἶδα εἰς ἐν μελό-
 δραμα, καὶ ἦτις σημαίνει ἄτιμε.

Ἡ Κυρία Σαῖν Φάρ μ' ἐκύτταξε λοξὰ, ἐσή-
 κωσε τοὺς ὤμους, ἔκοψε μὲ τοὺς ὀδόντας μίαν
 ἐρυθρὰν κλωστήν, καὶ μ' εἶπε.

— Ἀλθινα, φίλτατε δόκτωρ, δὲν εἰξεύρετε
 δά! ὑπὸ ἀνδρεῦθηκα. Εἶμαι νύμφη τῶρα δεκαπέντε
 ἡμερῶν, εἶμαι Κυρία Τελαμών. Θὰ σὰς παρου-
 σιάσω τὸν ἄνδρα μου· θὰ ἰδῆτε ἕνα ὠραῖον ἄν-
 θρωπον· ἡ κεφαλὴ σας φθάνει τὴν ζώνην του ἂν
 σταθῆτε ἐπὶ τῶν ὀνύχων. Ἰδοῦ τον, ἔρχεται.

Ἐχαιρέτισα μὲ τρόπον ἀπότομον κ' ἐξῆλθον
 μὲ παροξυσμὸν θυμοῦ, τὸν ὁποῖον ἐμετρίασα ἐν-
 θυμηθεὶς τὸν Κολάον τῶν Ἐξωτερικῶν. Ἐν βλέμ-
 μα ἐπὶ τοῦ ἀληθινοῦ ἡ ὑποκεκρυμμένου συζύγου
 ἐκείνου ἤρχεσε διὰ ν' ἀναγνωρίσω τὸν λεγόμενον
 σκηνογράφον τὸν προκαλέσαντά με νὰ ἰδῶ τὸ
 περίπτερόν του εἰς τὰ παρακίθνια. Ἐνόησα ὅτι
 ἔγεινα θῦμα καταχθονίου σκευωρίας, ἀλλὰ τί ἡ-
 δυνάμην νὰ πράξω;

Μετὰ δεκαπέντε περίπου ἡμέρας ἐνεδύθη ἐν-
 δύματα διαφορετικὰ, κ' ἔλαβον τὴν ἀσύγνω-
 στον ἀδυναμίαν νὰ ὑπάγω πρὸς τὰ θαμβώματα
 νὰ κόψω γύρους ἐμπρὸς εἰς τὸ ἐργαστήριον τῶν
 πραγματειῶν μου διὰ νὰ ἰδῶ τελευταίαν φορὰν
 τὸ ἀνάξιον εἶδωλον τῆς λατρείας μου.

Ὁ κολοσιαῖος σύζυγος ἐκαθάριζεν ἕνα μανδα-
 ρῖνον φαρφούρινον καὶ τὸν ἤκουσα νὰ μουρμουρίζῃ
 τοὺς φρικτοὺς τούτους λόγους·

— Ἄν ὁ κουρονόμουλος αὐτὸς δόκτωρ ἀπο-
 τολήσῃ νὰ πατήσῃ ἄλλην μίαν φορὰν ἐδῶ, τὸν
 φονεύω, τὸν γεμίζω ἄχρα, καὶ τὸν πωλῶ ἰς
 λουδοβίκια.

Ἄ! ἀπόφασις! δὲν θὰ ἰδῶ πλέον τὸ ἔκτρομα

αὐτὸ τῆς καλλονῆς· ναί! θά φανῶ ἀνὴρ καὶ σφός· ὁ φέρω εἰς πέρας τὴν ἐντολήν μου, καὶ μετ' ὀλίγον θά μ' ἐπανάιδης ἄξιον σοῦ, ὦ πόλις ἱερὰ τὴν ὁποίαν ἡ σελήνη φωτίζει τόσον ἐρωτικά μὲ τὰς ἀκτινάς της, ὅταν τὸ ἴλαρόν ἄστρον ἐπικρέμαται ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Τυργετὸν ὡς ἀργυροφάντος φανὸς τοῦ Ναγκίν.

Τὸ πνεῦμά μου τώρα εἶναι ἤσυχον, ἡ καρδία μου ἐλαφρὰ ὡς πᾶν τὸ κενόν. Πηγαίνω ν' ἀφήσω τὴν ὑγίειαν εἰς τὸν Κολάον τῶν Ἐξωτερικῶν, καὶ νὰ διορθώσω ὅλα τὰ διπλωματικά λάθη ὅσα ἔκαμα ὅτε μὲ κατεδίωκεν ὁ πῶς τῆς Κυρίας Ἀλεξανδρίνας Σαὶν Φάρ.

Διὰ τὸ ἀκριβὲς τῆς ἀντιγραφῆς. 'Ο δόκτωρ "Ι ΜΕΡΥΣ.

ΠΕΡΙ ΡΥΤΙΔΩΝ

Ὡς διαφέρει ἀστὴρ ἀστέρος, οὕτω καὶ ρυτίδες διαφέρουσι ρυτίδων. Αἱ κυρίως λεγόμεναι ρυτίδες προέρχονται ἐξαιρέτως ἐκ τοῦ γήρατος. Διὸ πρέπει νὰ διακρίνωμεν αὐτῶν τὰς λεγόμενας θηλιδιώδεις, αἵτινες πολυαριθμώταται οὕσαι εἶνε ὁραταὶ μάλιστα κατὰ τὰς θηλάς ἢ τὰς βράγας τῶν δακτύλων, καὶ ὧν αἱ σπειροειδεῖς γραμμαὶ ἐκτείνονται καθ' ἅπασαν τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ σώματος. Προϊούσης δὲ τῆς ἡλικίας πολλὰι τῶν γραμμῶν τούτων μετασχηματίζονται εἰς καθ' αὐτὸ ρυτίδας. Μετὰ ταύτας ἔρχονται αἱ ἀρθρικάι, φαινόμεναι ἐπὶ τῶν διαφόρων ἀρθρώσεων ἢ κλειδώσεων. Αἱ ἐπὶ τῶν ἀρθρώσεων τῆς χειρὸς, παραδείγματος χάριν, εἶνε καταφανεῖς ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἤδη ἡλικίας. Κατὰ τρίτον δὲ λόγον ὑπάρχουσι αἱ μιλικάι, γεννώμεναι ἐκ τῆς συνήθους συστολῆς μυῶν τινῶν, καὶ οὕσαι κάθετοι ἐπὶ τὴν φράγν τῶν ἰνῶν τῶν. Αὗται δ' αἱ ρυτίδες γίνονται καταφανέστεραι καθ' ὅσον τὸ δῆμα λεπτύνεται καὶ ἀποβάλλει προϊούσης τῆς ἡλικίας τὸν πιμελωδὴ ἰστόν, ὅφ' οὗ εἶνε ἔσθθεν ὑπεστρωμένον. Αὗται δὲ εἶνε αἱ καθ' αὐτὸ ρυτίδες τοῦ γήρατος, ἀναραινόμεναι κατὰ τὸν κανθὸν τῶν ὀφθαλμῶν, ὑπὸ τὰ βλέφαρα, ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ ἐπὶ τῶν παρειῶν.

Πασῶν τῶν ρυτίδων τούτων πλείστον λόγου ἄξιαι εἶνε αἱ τοῦ μετώπου. Ὁ Δάρβιν ἐπιμελῶς ἐξετάσας τὸν τρόπον τῆς παραγωγῆς αὐτῶν, περιέγραψε λεπτομερῶς τὰ ἀποτελέσματα τῶν κλαυθμῶν, τοῦ γέλωτος, τοῦ φόβου, τῆς ὀργῆς, ὧν ἡ ἔκφρασις ἐπαναλαμβανομένη προσδιορίζει τὸ σχῆμα, τὴν ἔδραν καὶ τὴν φράγν τῶν συνήθων ρυτίδων.

Ἐπάρχουσι δὲ καὶ ρυτίδες διακριτικαὶ ἢ χαρακτηριστικαὶ, οἷον αἱ κάθετοι αἱ χαλαρχεῖσαι ὑπὸ τῆς πολλῆς προσοχῆς ἢ μᾶλλον ὑπὸ τῆς συνεχῆς μερίμνης καὶ ἐνασχολήσεως τῶν ἐργατῶν, αἱ τῆς λύπης ρυτίδες αἱ ἀναραινόμεναι ἐπὶ τοῦ μετώπου ὑπεράνω τῶν βλεφάρων καὶ τῆς ρίζης τῆς ῥινός, γραμμὴ τις καμπύλη, ἣν παρωμοίασαν πρὸς πέταλον ἵππου. Προέρχονται δὲ αὗται

ἐκ τούτου ὅτι ἡ λύπη ρυτιδοῖ τὸ μέτωπον ἐγκασίως κατὰ τὸ μεσαῖον μέρος μόνον, ἐν ᾧ ταυτοχρόνως αἱ ὄφρακαὶ λεγόμεναι τὴν ἑξωτερικὴν γωνίαν τῶν ὀφθαλμῶν, ἐν ᾧ ἐκδηλουμένης τῆς λύπης, τὸ μέρος τοῦτο μένει λείον καὶ ἀνευ τινὸς πτυχῆς. Τοῦ δὲ παρωμοισμένου ἀνθρώπου αἱ ἐγκασίαι ρυτίδες γίνονται λοξαὶ ἀρχόμεναι ἀπὸ τῆς ρίζης τῆς ῥινός.

Καθ' ὅλου δὲ ὅσον τις μᾶλλον συνοφρουοῦται τόσον καὶ μᾶλλον κυριεύεται ὑπὸ τῆς λύπης, διαλογίζεται δυσάρεστα καὶ λυπηρά, ἐπισπεύδει τὴν ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ ἐμφάνισιν τῶν ἀλλὰκων τούτων, αἵτινες οὐδέποτε πλέον ἐξαλείφονται. Διὰ τοῦτο καὶ οἱ φαιδροὶ εἶνε ἥττον ὑποκείμενοι εἰς τὰ συμπτώματα ταῦτα τοῦ προῦρου γήρατος. Πάντοτε σχεδὸν ἡ εὐθυμία καὶ ἡ φαιδρότης συνοδεύεται ὑπὸ τινος εὐσαρκίας· παρετηρήθη δὲ ὅτι οἱ σωματώδεις καὶ παχεῖς ἀνθρώποι ρυτιδοῦνται βραδέως καὶ ὀλίγον.

Γενικῶς ὁμολογεῖται ὅτι αἱ γυναῖκες εἶνε ὀλίγον κοιλιόδουλοι. Ἡ κλίσις αὕτη τοῦ εὐμόρφου φύλου ἐξαρτᾶται πῶς καὶ ἐκ τῆς φύσεως, διότι ἢ καλοφαγία, ὀφείλομεν νὰ το εἴπωμεν, εἶνε εὖνους πρὸς τὴν εὐμορφίαν. Εἶνε ἀληθῶς ἀποδεδειγμένον ὅτι δίαιτα εὐτακτος, λεπτή καὶ πεφροντισμένη ἀναχαιτίζει ἐπὶ πολὺ τὰ ἐξωτερικὰ τοῦ γήρατος σημεῖα, καθίστησι τοὺς ὀφθαλμοὺς λαμπροτέρους, τὸ δῆμα ἀπαλότερον καὶ ζωηρότερον καὶ τοὺς μῦς ἰσχυροτέρους. Ἐπειδὴ δὲ εἶνε βέβαιον ὅτι αἰτία τῶν ρυτίδων εἶνε ἡ χαλάρωσις τῶν μυῶν, οὐχ ἥττον ἀληθὲς εἶνε ὅτι οἱ εἰζεύροντες νὰ τρώγωσιν ἢ κοινότερον εἰπεῖν οἱ καλοφαγάδες εἶνε συγκριτικῶς δέκα ἔτη νεώτεροι τῶν ἀγνοούντων τὴν τέχνην τοῦ τρώγειν.

Λοιπὸν ὁ θέλων ἐπὶ πολλὸν χρόνον νὰ προφυλάσσηται ἀπὸ τῶν ρυτίδων, ὀφείλει νὰ ἐξορτακίση πᾶσαν λύπην καὶ πᾶσαν μερίμνην, πάντα θλιβερὰ διαλογισμῶν, πᾶσαν σπουδαίαν σκέψιν, νὰ ζῆ φαιδρὸς καὶ νὰ ποδεχθῆται μετὰ ψυχικῆς εὐσταθείας καὶ γενναιότητος τὰς τῆς παλιντρόπου Τύχης περιπετείας, εἴτε χαρμυσύνοους εἴτε λυπηράς, καὶ νὰ ἐπιμελῆται πάση δυνάμει ὅπως παχυνθῆ μὲν ἐὰν εἶνε ἰσχνός, μὴ γεινῆ δὲ ἰσχνός ἐὰν εἶνε πῶς εὐσαρκος.

Ἡ δικηριβωμένη ἐπιμέλεια περὶ τὴν θεραπείαν τοῦ σώματος καὶ τὸν καλλωπισμὸν ἐπαναλαμβανομένη καθ' ἑκάστην καὶ μετὰ δεξιότητος καὶ τέχνης, δύναται καὶ αὕτη νὰ ἀναχαιτίσῃ τοὺς φοβεροὺς τοῦτους τῆς εὐμορφίας πολέμιους. Αἱ συγκαλὶ λούσεις διὰ ψυχροῦ ὕδατος συνιστῶνται ὡς ὠφελιμώταται καὶ δραστηριώταται κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην.